

[Arne Melchior]

Jeg vil gerne have slået fast over for hr. Erling Olsens beklagelse af, at Finansudvalget ikke modtog delegationer, at det er blevet tilsikret – sådan har vi oplevet det, og sådan mener jeg det er – at alle, der har villet komme til orde over for Folketinget, har kunnet komme det, og at såvel den offentlige debat som debatten over for de behandlende udvalg har været så fri og åben, som den skal være.

Jeg vil også gerne sige til hr. Rahbæk Møller – han talte om arrogance hos flertallet og sagde, at man ikke havde villet rette kommaer; men der er jo ikke tale om kommaretning her –: Det ville jo ikke have hjulpet det formål, som hr. Rahbæk Møller forfølger, og forfølger med udmærket ret. Det er et enten-eller.

Enten er dette her grundlovsmedholdeligt, og så er der ikke noget med kommaretning, eller også er det det ikke, og så er vi altså – vi, flertallet – ved at indskibe os i en fejltagelse.

Jeg skal gerne indrømme – med henvisning til, hvad CD har sagt ved en tidligere behandling – at vores gruppe har fundet denne sag meget vanskelig, meget svær. Vi har været i tvivl om, hvorvidt der er noget at sælge, og hvor det er noget i givet fald kommer fra. Det er nu ca. 3.500 år siden, at mannaen faldt ned fra himlen. Og siden da har nok Storm P.s motto været gældende: at intet kommer af intet undtagen lommeuld. Og derfor må man spørge sig om dette: Hvor kommer de værdier fra, som nu skal klinke i så mange milliarder som muligt i statens kasse? Vi synes virkelig, det er svært.

Det har også været en besværliggørende ting, da det kom frem i debatten, at det berømte bilag 4 til betænkningen om privatisering af Statsanstalten for Livsforsikring – det mærkværdigt udaterede bilag fra Statsanstalten – er en redigering af en tidligere skrivelse og derfor måske ikke rigtig er udtryk for, hvad det var, Statsanstalten egentlig ville have sagt.

Men over for al denne tvivl mener vi at måtte gøre sådan, som statsministeren her gav udtryk for, da han talte om den ekspertise, han har haft til rådighed. Vi har så at sige lænet os op ad statens juridiske ekspertise, dvs. Justitsministeriets jurister og kammeradvokaten.

Vi er ikke nogen domstol. Vi er ikke i stand til at trække den eksakte linje mellem ekspropriation og ikkeekspropriation, og derfor har vi måttet lægge til grund, hvad vi under forhandlingerne fra regeringens side har fået oplyst

som det, der skulle være den rette fortolkning af juraen.

På denne baggrund kan vi stemme for dette lovforslag, også for at give udtryk for, at vi naturligvis gerne bistår regeringen med at få fyldt hullet i statskassen. Jeg skal dog erindre om, at jeg ved førstebehandling sagde – og det vil jeg så gentage her – at vi har vore tvivl om, hvorvidt denne lovgivning nogen sinde var kommet på bordet, hvis der ikke netop havde været mangel på moneter i statskassen. Det er vi i tvivl om.

Vi stemmer for lovforslaget uden at føle, at vi gør os skyldige i en fejl. Jeg tror ikke, der er tale om en sort dag eller en sort plet. Men jeg vil gerne medgive, at der er tale om en spændende dag, og at ikke mindst det, der følger efter, nok vil være spændende, endda formodentlig få en fodnote i danmarkshistorien og en meget større note i de juridiske bøger.

Det siger sig selv, at respekten for lovlighed og for domstolenes afgørelse under alle omstændigheder må tælle mere end nok så mange penge i statskassen. I forhåbningen om, at flertallets opfattelse af lovgivningens rette forståelse skal vise sig at være holdbar ved en eventuel domstolsbehandling, stemmer vi altså for lovforslaget her ved tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg synes, man normalt har god grund til at have respekt for statens jurister, og det har hr. Arne Melchior også, men problemet er jo, at statens jurister ikke har haft lejlighed til at udtale sig om den meget vigtige sætning, som jeg refererede før i forbindelse med diskussionen med statsministeren. Hr. Arne Melchior kender godt den sætning, for den står i betænkningen. Derfor vil jeg spørge hr. Arne Melchior:

Der er jo indgået et finanslovforlig. Det har man selvfølgelig lov til, men man skal ikke indgå i forlig, hvis opfyldelse indebærer brud på grundloven. Det tror jeg hr. Arne Melchior er enig med mig i. Jeg vil gerne spørge, om den sætning, der lyder »... at hele overskuddet, efter at de lovmæssige henlæggelser har fundet sted, skal anvendes til gavn for kunderne i form af bonus...«, stadig væk gælder efter CD's opfattelse.